Ч. 234. Неділя 30 (17) жовтня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Нові міністри. — З краевого сойму. — Російско-анґлійский конфлікт. — З поля війни.)

Найв. письмом цісарским іменовані вже нові міністри. В слідуючім подаемо їх кpotеньку біоґрафію: Міністер фінансів др. Мансвет Косель мае нині 50 літ і родив ся в Галичині, де его батько був старостою. Матір дра Косля есть сестрою пос. Менґера. По укінченю наук в Терезиянум вступив він до державної служби а від грудня 1890 р. вступив він на становище директора почтових кас ощадности. В міністерстві торговлі мав він реферат в справі внутрішної почтово-телеґрафічної служби, заключав умови з зарядами зелізниць що до тарефи почтової і займав ся справами почтових кас ощадности.

Ґр. Фердинанд Букоа (Bouquoy), наслідник міністра бар. Джованеллї'го, родив ся 15 вересня 1856 р. у Відни. Він есть молодшим братом проводиря февдального клюбу великої посїлости в ческім соймі і члена палати панів ґр. Кароля Букоа. Вибраний до ческого сойму прилучив ся він до німецких консерватистів. В 1991 зложив він свій мандат. В послїдних часах був він членом ческої ради культури краевої і президентом центрального заряду для охорони інтересів рільничих при заключуваню угод торговельних.

Радник Двору др. Антін Ранда, міністер для Чехії, родив ся 1834 р. в Бистрици в Чехії і скінчив правничі студиї на університеті в Празї По короткій службі державній габілітував ся на приватного доцента цивільного права в Празї. В 1862 р. був він іменований надзвичайним а опісля й звичайним професором для права торговельного і векслевого. Др. Ранда написав богато діл наукових. Від 1881 есть дожизненним членом палати панів.

На оногдашнім засїданю сойму відчитано між иншими інтерпеляцию пос. Олесницкого в справі неконцесіонованого бюра еміґраційного Пінкаса Капелера в Гусятині і інтерпеляцию пос. Мазикевича в справі замкненя повіта равского з причини зарази на худобу в кількох громадах. — Внесене пос. Олесницкого в справі будови мосту на Стрию в Крушельници коштом краю передано комісиї дороговій. По рефераті комісиї правничої промавляв підчас загальної дискусиї пос. др. Олесницкий і обговорював насамперед поступоване судове в справах неспорних та зазначив, що теперішний поділ спадщини на дрібні части есть жерелом всїляких процесів. Бесїдник обговорював також поступоване жандармериї, особливо в повітах коломийскім, снятиньскім і косівскім, і поставив резолюцию взиваючу правительство, щоби знесло практикований доси спосіб переслухуваня підозрілих людей в чотири очи, лиш щоби переслухуване відбувало ся в громадскій канцелярії і при начальнику громади.

На вчерашнім засїданю сойму станула на порядку дневнім справа рентових осель. Реферував посол Гупка і предложив відповідний проєкт закона. В ґенеральній дискусиї промавляв насамперед пос. др. Могильницкий і доказував, що проєктований закон обмежуе значно право розпорядимости приватним майном, а дае необмежені права рентовій комісиї.

Мимо великого крику в анґлійскій працї на поступоване російскої фльоти, справа буде мирно залагоджена, але здае ся, що виїзд фльоти з Віґо опізнить ся значно, коли она може таки й зовсїм не верне назад. З Льондону доносять іменно, що оба правительства російске і анґлійске згодили ся в засаді на то, щоби спорну справу передати комісиї слідчій, а кораблї російскі мають за той час позіставати у Віґо. В суперечности з сею вістию стоїть вість, яка наспіла з Віґо, а після котрої часть російскої фльоти поплила дня 27 с. м. дальше. Рождественский заявив, що він наміряе станути в Танґері.

Мій товариш подорожи.

(З німецкого — Г. Шенка.)

(Конець).

Бур зліз з коня, аби ліпше притягнути сідло, а я пійшов за его приміром. Я замітив при тім, що его кінь був дуже згонений. Він дав хвильку попасти ся коневи, а я за той час подав ему фляшку з вином. Він не прийняв вина, але став трохи довірчивійший, сказав мені, що їде з краю Зулюсів і що називае ся Яков Маєр.

Коли ми відтак дальше їхали, не так скоро, як би я собі того бажав, став він бесїдливійшим і сповідав менї богато цікавих річий з житя в Натали, котре знав я лиш з одної сторони, а то з копальнї. Я міг би був на моїм ліпшім кони поїхати наперед, а его лишити; але все таки їде ся ліпше в двійку в незнаній околици, а я першого дня в дорозї до Ґрайтавн вже досить нудив ся.

На жаль захопила нас знов сильна буря, коли ми приїхали в гори. Ми мусїли глядати захисту і задержали ся довше як дві години. Виїхавши з гір, побачили ми, що дорога страшенно зла і я радив, що найліпше було би тут переночувати, тим більше, що ми на однім горбку, де стояло кілька акаций, найшли досить сухе місце. Менї видало ся підозріним, що Маєр дуже довго надумував ся і передтим уважно розглядав околицю льорнетою. Вкінци сказав, що можемо одну або дві години відпочити і дещо з'їсти; коням також придасть ся відпочити.

Ми розложили огонь, аби зварити чаю. Маєр не мав майже ніякої їди коло себе, що мене здивувало. Тимчасом мій земляк з Ґрайтавн так мене заосмотрив на дорогу, що їди вистало би й на трех. Коли ми попоїли кусник земного мяса і кукурудзяного хлїба, спитав мене Яков Маєр, чи збуджу его точно за годину, бо він хоче трохи переспати ся. Він був дуже утомлений, а его кінь так само; я обіцяв збудити его за годину, хоч не розумів, що він думае робити, бо вже темніло, а що саме було нове, то Маєр не міг думати о тім, аби в ночи пускати ся в дорогу поміж скалами і пропастями. Але вкінци мене то нічого не обходило.

Мій товариш подорожи заспав сейчас коло огня, а я закурив люльку та від часу до часу споглядав на годинник і зауважував, як скоро темніло.

Година майже минула, коли я помимо розмоклої землї почув тупіт кіньских копит. Було цілком темно і я мусїв спустити ся на мій слух. Я роздумував, чи маю Маєра збудити; але між тим було то злишне, бо він збудив ся сам, коли нагле роздав ся голосний крик пятьох їздців, котрі нас окружили.

Заки я міг отямити ся, лежав я вже на земли, розоружений і звязаний; так само Маєр. Менї здавало ся, що то сон, бо на такий напад не був я приготовлений. Розбійників в тій околици не було, і я побачив при непевнім сьвітлї огня, що їздці були в уніформах. Мали на собі сиво жовті одяги з хакі, високі чоботи і сиві капелюхи, з загненою до гори по однїй стороні крисою. То були натальскі охотники, що належали до анґлійского войска. Позаяк я мав чисту совість, то видала ся менї ціла та річ сьмішною. То мусїла бути певне похибка.

Між тим ті люди мали до дїла з Маєром.

— Маємо тебе, брате, — сказав начальник патрулї. — Може заперечиш, що ти Мойстер?

Чоловік, що назвав себе передомною Маєром, мовчав.

— Скоро — крикнув начальник — не робити заходів! На галузу з шпигуном!

І скорше, як я то можу оповісти, відбула ся перед моїми очима страшна сцена. Один з людий закинув з коня посторонок на сильну галузу одної акациї. За хвилю мав мій товариш подорожи петлю на шиї, а знов за кілька секунд висів на дереві. Я був мов задеревілий. Але вскорі мав я отверезити ся з мого переляку.

— А тепер на тебе черга — сказав начальник і я стояв вже під тим самим деревом, на котрім повис мій товариш подорожи і ще здрогував. Вже закинено другий посторонок на галузу.

Моє житє числило ся вже лиш на секунди. Та одна гадка вирвала мене з того оголомшеня.

— Чого хочете від мене? — крикнув я по анґлійски — чого хочете? Ви мордуете чоловіка, я невинний!

— Мовчи! — відповів начальник. — Ти товариш того драба, що тут висить. Ми знаємо

Слідство, яке зробило анґлійске правительство, виказало, що в звіті адмірала Рождественьского нема ані слова правди. Серед рибацкої фльоти не було ніяких торпедовців ані яких небудь инших кораблів; були лиш самі лоди рибацкі звичайного типу. Неправдою єсть, мов би фльота рибацка була численнійшою як звичайно, або щоби відплила з місця, де звичайно перебуває. Наконець неправдою єсть, мов би з фльотиллї рибацкої дано вистріл, котрий балтийска фльота зле зрозуміла. Росийска фльота сама вїхала серед фльотиллю рибацку, котра запускала сіти в цїли ловлї риб. Звіт Рождественского єсть хиба лиш наслїдком якогось привиду.

Під Мукденом все ще спокійно. Борба, яку сиґналізовано з над ріки Шахо, показала ся лиш звичайною стичкою трохи більшого розміру, маючого на цїли розвідати становища неприятеля. Стичка, здає ся, закінчила ся тим, що Японцї взяли горб, на котрім перед тим було росийске войско.

Кажуть, що Японцї перевезли свої запаси, нагромаджені доси в кількох місцях у всхідній Манджурії, в західні сторони. Они наміряють очевидно опустити всхідну Манджурию і зречи ся получення через Корею і всхідне побереже Ляотуна а наміряють всї свої довози звернути до Інкав.

Новинки.

Львів дня 29-го жовтня 1904.

— **Є. Е. п. Міністер просьвіти** др. Гартель при нагоді свого побуту у Львові звидів передвчера будинок університетскої бібліотеки, вечером був в товаристві Є. Е. п. Намістника і президента ґр. Феттера на засїданю сойму, а опісля коротко в театрі. Крім того оглядав п. Міністер політехнїку і виставу штук красних. Вчера рано виїхав до Роздолу, а звідтам поїде в недїлю до Відня.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував вислужених підофіцирів: Теоф. Собесту, Стеф. Шпундра, Ант. Ґолинку, Ант. Квасняка, Стан. Боровица, Ів. Левицкого, Ад. Морозовского, Йос. Баржиньского і Ант. Григорчука канцелїстами Намістництва і призначив: Собесту до Жовкви, Шпундра до Бережан, Боровича до Ярослава, Морозовского до Хшанова, Ґольонку до Тернополя, Левицкого до Ряшева, Григорчука до Бялої і Квасняка до Самбора.

— **Відзначеня.** Львівский лїкар-окулїст др. Теодор Балабан одержав титул цїсарского радника.

— **Впреосьв. Митрополит** Андрей Шептицкий виїхав вчера на кілька днїв до Унева.

— **Преосьв. Епископ** о. др. Григорий Хомишин виїде дня 1 падолиста із Станиславова па кілька тиждпїв на провінцию.

— **Стипендиї.** Урядова Gazeta Lwowska оголошує у вчерашнім (348-ім) числї виказ стипендий опорожнених з фундаций приступних: 1) для учеників всїх шкіл публичних мужеских і женьских, 2) для учеників публичних шкіл мужеских взагалї, 3) для учеників шкіл середних і висших і 4) з фундаций, призначених лише для одного або кількох заведень наукових. Виказ подає: назву фундациї, число і квоту стипендий, подрібні услівя, час побору і надаючого стипендиї. О всї ті стипендиї можна подавати ся до Видїлу краєвого до дня 15 падолиста на руки дотичної власти шкільної.

— **Правительственна запомога** для Галичини. З Відня доносять, що Є. Е. п. Намістник ґраф Потоцкий одержав від правительства, 1,600.000 К запомоги на злагодженє нужди в Галичинї. Мілїон корон призначено для населеня, потерпівшого від посухи, а 600.000 К на погорільців.

— **Руский народний театр** перейде з Мостиск до Перемишля на два місяцї і починає там з днем 2 падолиста ряд представлень.

— **Загальні збори** „Клюбу Русинок“ заповіджені на середу 2 падолиста с. р. не відбудуть ся. Речинець подасть ся пізнїйше

— **Заворушенє підчас мобілїзациї.** З Бихова, могилївскої ґубернії доносять, що другого дня мобілїзациї резервісти збурили всї жидівскі і християньскі склепи та маґазини, а також кілька домів. Вечером підпалили кілька будинків. Аж на співше військо зробило конець заворушеню. Шкода виносить 200.000 рублїв. Також в инших місцевостях прийшло до подібних заворушень.

— **Дивне товариство.** У Відни завязало ся недавно товариство розлучених католицких подругів. Оногди вислало оно до президента міністрів дра Кербера депутацию, котра подала єму петицию, підписану 200.000 розведених мужів з просьбою о переведенє ревізиї супружого права в цивільнім кодексї, а то в тім дусї, щоби розведеним чоловікам було вільно другий раз женити ся. Др. Кербер звернув увагу депутациї на перепони сполучені з таким домаганем, однак приобіцяв просьбу товариства розслїдити і о скілько можна поперти єго змаганя.

— **Нещастна пригода.** Із Зборова доносять: В громадї Поморянах лучила ся дня 26 с. м. смертельна пригода. 16-лїтна дївчина Катерина Гаврилївна з Поморян занята при будові тамошного двірского млина, несучи вапно з другого дївчиною посовгнула ся на руштованю так нещасливо, що упавши головою на землю з пятиметрової висоти, погибла на місци.

— **Смерть дитини в полумінп.** З Городенки доносять: Селянин з Чортівця, Василь Лубик, вийшовши дня 14 с. м. з жінкою до Обертина на торг, полишив в хатї 3 малих дїтий під опікою 16-лїтної дочки. В часї неприсутности Лубиків вибух в їх хатї огонь, котрий знищив хату. В огни погибло також одно із полишених там дїтий.

— **Позір!** Товариство „Сокіл“, котре заводить в краю сторожі пожарні, уряджує в сім роцї фантову лютерию на дохід будови власного дому. В тїй цїли видав „Сокіл“ льо-

---

всї наші справки. Ви перервали вчера телеґрафічну лінію до Германсбурґа. Але сим разом не викрутиш ся.

— Ви милите ся! — відповів я. — Я не бур і не шпигун, я Німець. Того чоловіка я случайно стрітив на дорозї.

— То може кождий сказати — сьміяв ся Анґлїєць. — А як ви Німець, то також не велика шкода. Німцї так само наші вороги, як Бури.

Я попав ся в страшну лапку, то було певно. За хвилю мав я вже на шиї шнурок.

Заки ще затягнено сильку, крикнув я ще раз:

— Бійте ся Бога, чи ви люди? Як можете ви мордувати невинного! Я можу виказати ся, що не маю нічого до дїла з війною і шпигуньством.

Я чув, як мої слова, висказані в розпуцї, зробили враженє.

— Які папери маєте? — спитав начальник.

— Сягніть до кишенї мого сурдута — відповів я — перегляньте мої пакунки. Я Німець, бувший інжинїр при шведскім товаристві в Денді!

Винято всї папери з моєї кишенї і я міг бачити начальника, як він силував ся відчитувати письма при сьвітлї огня. По довгих пятьох мінутах заявив:

— То не по анґлїйски, то по голяндски і ви Бур, шпигун, як ваш товариш, що вже висить. Не задержуйте нас довше своїми брехнями!

— То не по голяндски, то по шведски і по німецки — крикнув я в смертельній тревозї.

— То може кождий сказати. Я не знаю тих бесїд.

— То заведіть мене до Ґрейтави, я там викажу ся.

Анґлїйцї голосно розсьміяли ся.

— Дурний чоловіче! Чи ви справдї гадаєте, що ми маємо час робити тілько заходів з таким дрантем як ви. Ні, повісимо вас тут, де стоїте.

— Погляньтеж хоч на чек! — крикнув я в розпуцї. — Чек також виставлений директором копальні до банку в Дурбанї. Як би я прийшов до такого чеку, коли би я не був тим, за кого видаю ся!

Начальник здвигнув плечима.

— Чек не єсть доказом — сказав — ви єго могли кому украсти.

— То погляньте хоч на моє біле! — просив я послїдною силою волї. — Прошу вас, порівнайте імя, яке подано в чеку і знаки на моїм білю. Я сумніваю ся також, чи який Бур носить таке біле як я.

З мого біля взяв я очевидно лише всьо найлїпше і з кишенї в сїдлї вийнято кілька сорочок, на котрих були вишиті червоним шовком початкові букви мого назвища і імени.

Той доказ трохи захитав певність начальника. Він довго дивив ся на мене, оглядав кілька разів біле і сказав відтак:

— Може ви й невинні. Але як ви зійшли ся з отсим Буром?

Я оповів по правдї, як ми стрітили ся. Начальник патрулї кивнув головою.

— То, що оповідаєте, можливе, але імовірність говорить против вас. Коли би ви були дійстно невинним подорожним, що їде до Пітермаріцбурґа, то чому не їхали ви дорогою, чому заблукали ся тут в ті гори?

Я пояснив причину, длячого не їхав дорогою і Анґлїєць, як здавало ся, був справдї пересьвідчений.

— Здоймить з него сильку — приказав.

— Дякую вам — відповів я. — Заведіть мене, як хочете до Ґрайтави, я піддам ся якому хочете слїдству, але присягаю вам на всьо, що для мене сьвяте: я невинний, не знаю нічого про злочин того чоловіка. Я не стою по сторонї Бурів ні по сторонї Анґлїйців; я Німець і хочу вертати назад до краю.

Начальник надумував ся. З мене немов би упав камінь. Але в тій хвили один з охотників голосно закляв і подав начальникови якийсь задрукований папір. Я кинув на то оком і почув, що блїдну. То був примірник проклямациї, яку Бури при своїм вступленю до Наталю роздавали всюди тисячами, а котра всїх Голяндців і всїх приятелів Бурів а ворогів Анґлїйців взивала до повстаня. Та проклямация була печетана по голяндски і по анґлїйски і під обома ними виднїло великими буквами імя президента Трансвальскої републики Павла Кріґера.

То імя подїлало на охотників як червоне сукно на бика.

— Ось маємо — сказав начальник — підлий брехуне і обманче! Ось проклямация! Чи й она случайно попала у вашу кишеню?

— Цїлком нї — відповів я наляканий, а щиру правду. — Я сховав єї на памятку. Чейже така проклямация не єсть доказом зради.

Але мої слова не задобрили Анґлїйця. В многих річах не розуміє Анґлїєць жарту і подібний цїлком до Француза, що в деяких хвилях тратить цїлковито розвагу і дїлає лиш під впливом хвилї.

— На памятку! — засьміяв ся глумливо. — Правда, аби ще більше симпатий придбати для Бурів? Та проклямация свиньских хлопів повна обид против Анґлїї, єї армії і правительства. Честний чоловік чогось такого не носить при собі.

Офіцир дав знак і знов шнурок опинив ся на моїй шиї. Моя судьба була запечатана, говорити нічого вже не помогло би, я то бачив. Ті заслїплені, заскорузлі в своїй національній ненависти Анґлїйцї хотїли конче мати жертву.

— Добре — сказав я, тепер вже цїлком спокійно. — То мордуйте мене, коли хочете. Маю ще лиш одну просьбу, просьбу умираючого.

— Можете помолити ся — відповів Анґлїєць — то вам позволю.

— Хочу вам подати одну адресу, адресу моєї судженої. Пішлїть їй той чек і вістку, як я скінчив. Розвяжіть менї лиш одну руку, аби написати адресу. Коштувати вас то нїчого не буде. Маю ще при собі гроші; возьміть їх і вишлїть за те лист. Ви самі може маєте матір, сестру, суджену — коли є яка женщина,

си в виді переписних листків в 10 родах по ціні 25 сот. льос. Набувати їх можна в „Соколі“ у Львові, по всіх складах „Народної Торговлї“ на провінциї як також в філїях „Сокола“ по більших містах. Кромі того видав „Сокіл“ на ту саму ціль облїґациї (зворотна позичка) по 10 кор. Набувати їх можна у д. Ів. Бачиньского, касиєра „Днїстра“ у Львові, Ринок 10.

Господарство, промисл і торговля

— **Ціна збіжа** у Львові дня 28 жовтня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця н. 8·80 до 9·—; жито н. 6·85 до 7·—; овес 6·60 до 6·75; ячмінь пашний 6·50 до 6·75; ячмінь броварний 7·25 до 7·75; ріпак 10·25 до 10·50; льнянка —·— до —·—; горох до варення 8·25 до 10·—; вика 6·50 до 6·75; бобик 6·25 до 6·50; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 8·25 до 8·50; хміль за 56 кільо 210·— до 220·—; конюшина червона 67·— до 75·—; конюшина біла 58·— до 62·—; конюшина шведск: 60·— до 70·—; тимотка 24·— до 26·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 29 жовтня. В понедїлок дня 31 с. м. новоіменовані міністри зложать присягу Є. Вел. Цісаря.

Відень 29 жовтня. Заперечують, мов би др. Кербер в розмові з послами Бернрайтером і Дершатою порушив справу іменованя німецкого міністра-краяна.

Прага 29 жовтня. „Narod. Listy“ доносять, що правительство на першім засіданю палати послів заповість дуже обширне предложенє запомогове.

Гиль 29 жовтня. Вчера о 2 год. по полудни відбув ся похорон жертв російского нападу. Товпа людий зробила антиросийску демонстрацию.

Ґібральтар 29 жовтня. (Бюро Райтера). Мобілїзацию анґлїйскої ескадри, котра мала бути до нинї скінчена, відрочено аж до дальшого приказу.

Фузан 29 жовтня. (Бюро Райтера) Япанцї заняли вчера послїдний горб на полудни від ріки Шаго, котрий був обсаджений Росиянами, при чім здобули дві пушки машинові. Японцї мали 20 убитих і 80 ранених; Росияни полишили на побоєвищи 30 убитих.

Суземптон (Southampton) 29 жовтня. В справі залагодженя в мирній дорозї приключки під Гиль заявив президент міністрів Бальфур в своїй мові, що обі сторони піддадуть ся вирокови окремого мирового суду, котрий має бути утворений після постанов гаґскої конференциї. Росийске правительство обіцяло розвести слїдство і зарядило задержанє у Віґо тої части ескадри, котра есть одвічальною за подію коло Гиль. Так само не від'їдуть до всхідної Азиї і ті офіцири, на котрі спадає одвічальність. Виноваті будуть ставлені перед суд і відповідно укарані. Рівночасно видало правительство росийске поучене, щоби на будуче не допустити до подібних подій.

близька вашому серцю, то заклинаю вас на неї: позвольте менї написати адресу і обіцяйте, що вишлете туди мою спадщину.

— Ваших рук не можна розвяти. Скажіть менї адресу, я єї напишу.

Може нема нїчого гіршого на сьвітї, як проказувати Анґлїйцеви німецку адресу. Він напише єї очивидно після слуху і тодї нї одно слово не вийде на папері так, як має бути.

— То нї нащо не здасть ся — сказав я з огірченем. — Ви не напишете добре адреси. Але коли боїте ся розвязати менї руки, хоч вас тут пятьох уоружених против одного безборонного, то виймїть звідтам малу пачку звязаних листів. То листи від моєї судженої і там найдете місцевість і єї назвище.

Анґлїєць виймив пачку і розірвав пестру стяжку, якою я звязав єї навхрест. Почав переглядати листи і нараз зачудований здержав ся. То був послїдний лист моєї судженої, а то, що Анґлїйця так зацікавило, були образки. Моя Йосифина була одушевленою приятелькою Бурів. В послїднім листї обурювала ся она на війну, що видавала ся неминучою і писала очивидно в дусї дуже неприхильнім Анґлїйцям. Але що єї найбільше обурювало, то образи, які вже тодї одна з анґлїйских гумористичних часописий подала, а які „вуйка Павла“ в найнегіднїйший спосіб висьмівали. На однім образї був він представлений, як Британїя перевернула его як малого хлопця, а другий образ представляв его з дуже вдоволеним лицем. Під тим лицем стояло: „Перед війною“. Колиж образ відвернуло ся, так що лице було на сподї а волосє на горі, видко було знов образ Крігера, але з плачучим лицем, а під тим стояли слова: „По війнї“. Тї образки Йосифина витяла і вліпила до листу.

Анґлїєць почав усьміхати ся. І его люди, що заглядали через плече, сьміяли ся.

— Ваша суджена — сказав він — як менї здаеть ся, есть приятелькою Анґлїйців.

Тепер блиснув менї нараз промінь надії. Коли загоріла ненависть тих Анґлїйців против Бурів не дала ся побороти нїякими розумовими доказами, то може їх национальну зарозумілість буду міг використати, аби їх перехитрити.

— Так — скрикнув я. — Моя суджена велика приятелька Анґлїйців. Она не буде могла зрозуміти, що Анґлїйцї так не по людски обійшли ся зі мною, хоч я цілком невинний.

Офіцир поглянув на мене.

— Возьму вас до Ґрайтавну — сказав. — Здоймїть з него сильку!

Я глубоко відотхнув; тепер був я вже уратований.

Мої річи спаковано, мене самого зі звязаними руками посаджено на коня і поведено до Ґрайтавну. Я кинув ще послїдний, наляканий погляд на трупа чоловіка, що ще так недавно був моїм товаришем подорожи, а тепер гойдав ся у вітрі.

Коли мене приведено вчасним ранком, в місточку зробив ся не аби який рух і ціле населенє, о скілько було в місци, старе і мале, всьо збігло ся. Уличні хлопцї привитали мене як бурского шпігуна і мали очивидячки велику утїху, що будуть бачити, як мене повісять.

Я попросив офіцира, аби поїхав насамперед до Боденштайна, щоби той чоловік посьвідчив, що я лише що вчера приїхав з Кіті. Боденштайн переклав Анґлїйцеви також моє німецке сьвідоцтво від дирекциї копалень і полїцийний комісар, переслухавши мене ще раз, пустив мене на волю. Менї звернено назад мої річи і коня, але я остав аж до другого дня у Боденштайна, бо та страшна пригода цілковито мене утомила. Слїдуючого дня виїхав я до Пітермаріцбурґа, але з осторожности взяв я тепер від начальника полїциї в Ґрайтавнї ще й посьвідчене, хто я і звідки їду. Що я тепер їхав гостинцем, розуміє ся само собою.

Пять тижднїв опісля був я вже в Австриї і моя суджена поблїдла як полотно, коли дізнала ся, що моє житє висїло на волоску і що лиш случай з образками в єї листї спас мене від смерти.

Але полуднева Африка збридла менї і здаеть ся, в моїм житю вже там не буду.

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Агенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).